

# D. Tóth Kriszta - Ajándék

2013 augusztus 03. Flag

## Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Elment, és nem nézett vissza. A busz ablakából még integetett, de már láttam, hogy fél szemét a mellette ül? barátn?in tartja. Az utazás el?tt vágta a centit és egyáltalán nem aggódott. „Minden rendben lesz, mama” – nyugtatott rendszeresen, „nagyon jól elleszek nélkületek”. És ezzel bevitte a halálos jobbhorgot.

Vagyis... nem is ezzel. Hanem azzal, hogy tényleg nagyon jól elvolt. Nélkülünk. Nem nyafogott, nem sírt esténként, nem mamázott, nem hisztizett. Táborozott. Életében el?ször, egy egész hétig, a Balatonon. Nem adtunk vele mobiltelefont, az egyik tanítónénit hívtuk minden este a megadott id?pontban. Remegve számoltuk a perceket, hogy mikor hallhatjuk már a hangját. A csicserg?, nyugodt hangját. Ahogy t?mondatokban beszámol arról, hogy mit játszott, hogy milyen a víz, hogy mit evett, hogy hogyan aludt, hogy kivel barátkozik.



Az ötödik kérdésig voltunk neki újdonság, aztán érezni lehetett a leveg?vételén, hogy már másra figyel. A készül? sportversenyre, nehogy elkezd?djön nélküle. Az esti nagy tóban fürd?zésre, nehogy lemaradjon róla. A közös társasjátékra, nehogy kihagyják a leosztásból. Másfél perc alatt megnyugodott, hogy ott vagyunk, gondolunk rá, hiányzik nekünk, várjuk... aztán ennek tudatában szépen lerázott minket. Minden este.

A végére már a falat kapartuk mindketten. Lassan csorogtak a napok, a hetedik magányos éjszakánk után vasárnap reggel kidobott minket az ágy. Az autópályán megengedett sebességet fölülr?l súrolva repültünk érte Balatonfenyvesre. Nem tévedtünk el, egyenesen a f?bejáratban álltunk meg és feltéptük a vaskaput. „Most mentek

be a Balatonba mindannyian” – mondta kedvesen a portás... Nem érdekel, akkor bemegyek utána, gondoltam én. De nem volt rá szükség. Mert nem mindannyian mentek be a Balatonba. Egy kócos, napszítta sz?ke, csokibarnára sült, szúnyogcsípte, lesb?l egy hét alatt132 centire n?tt kölyöklány a nyárfa törzsének támaszkodva fixírozta a bejáratot.

Utána nem tudom, pontosan mi történt. A karomban volt, öleltem, csókoltam, szagoltam, simítottam a haját. Újra kerek a világ, helyre állt a rend. Magánjelenetünket az apja szakította meg, amikor kifejezte azon jogos igényét, hogy ? is megszorongatná a gyereket, ha már egy hete nem látta, ugyebár.

Kés?bb bepakoltuk a cókmókját a kocsiba és elindultunk. Útközben megálltunk egyet kávézni – no meg azért, hogy nézhessük és hallgathassuk ?t. Ezt a kisnagylányt vagy nagykislányt. Most bezzeg d?lt bel?le a sok kaland, be nem állt a szája. Csak egyszer hallgatott el egy pillanatra. Odafutott a parkoló autóhoz, kivette bel?le a kis zöld hátizsákját és sebesen keresni kezdett benne valamit. Végül egy zörg?s zacskót húzott el?. „Vettem nektek ajándékot, adjátok oda a csuklótokat!” Apró ujjaival ránk kötözte a finom, vékony b?rkarköt?ket. Felirat is volt rajtuk: az egyiken Mama, a másikon Daddy. „A parton volt egy b?rös bácsi. T?le vettem. Ott nyomtatta rájuk a feliratokat. Nem ismerte azt a szót, hogy daddy – úgyhogy bet?znöm kellett neki.” Kés?bb megkérdeztem t?le, hogy jött ki a zsebpénzéb?l. Elég volt. A legtöbbször fagyit vett, kétszer üdít?t és egyszer f?tt kukoricát, kilencven forintot még meg is spórolt.

A harmadát az ajándékunkra költötte. A lányunk. Egyszer?en imádom.

D.Tóth Kriszta - shopline.hu




**Ajánló**